

LITTEKENS

Ander werk van Joey Litjens

Impact (2012)

Zo werkt de MotoGP (2024)

JOEY LITJENS

Littekens

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Inhoud

Voorwoord	7
America	9
Knie aan de grond	13
Minibike	17
Nederlands kampioen Minibike	23
Nederlands kampioen Aprilia Cup	29
Het leven van een jonge coureur	35
Manager overleden	41
Open Nederlands Kampioenschap 125cc	45
ONK, IDM en EK 125cc	49
ONK, IDM, EK en debuut WK 125cc	53
Wereldkampioenschap 125cc jaar één	59
Wereldkampioenschap 125cc jaar twee	73
Duits en Spaans Kampioenschap 125cc	85
Sportpsycholoog	101
Keerpunt	105
Europees Kampioenschap 125cc	113
ONK Supersport en EK Superstock 600	121
Crash in Hengelo	127
Ontwaken in het ziekenhuis	131
Eerste operatie	135
Twintig meter wandelen	139
Coachen	145
Revalideren in Italië	149
Terug op de PW50	155
Tweede trip Italië	161

Ontspannen en verdoven	165
Waanzin	171
Comeback TT Assen	175
Werken en feesten	183
Total loss	189
Kliniek	193
Naar huis	201
Tweede operatie	205
Met Rob en Rob naar Hengelo	211
Nu	217
Slotwoord	221

Voorwoord

Toen ik Joey bij de audities voor de MotoGP-uitzendingen ontmoette, dacht ik meteen: wat een leuk ventje is dat. Vrolijk, neemt zichzelf en het leven niet te serieus, lekker ongecompliceerd; die moeten we erbij hebben.

Vervolgens hoorden we weken niets meer van hem. Bijna ging de rol van analist bij de televisie aan zijn neus voorbij. Tot hij zich meldde met de tekst dat hij onbereikbaar was vanwege ‘intensieve therapie voor lichaam en geest’. Dat was een nette manier om te zeggen dat hij drie weken in een afkickkliniek zat.

Toen hij daar ‘genezen’ uit kwam vertelde hij zijn levensverhaal. Van het bijna dodelijke raceongeluk in Varsseveld dat een einde aan zijn carrière maakte, het lastige revalidatietraject dat tot op de dag van vandaag duurt, de dood van zijn vader, die zijn steun en toeverlaat was, tot de vlucht daarna in drank, drugs en seks.

Zelden heb ik meer met een open mond naar iemand geluisterd en gedacht: wat kun je je in een mens vergissen. En wat knap dat hij ondanks die problemen oprecht vrolijk is gebleven.

In dit boek vertelt hij voor het eerst openhartig aan de hele wereld hoe het was, is, om na een veelbelovende sportcarrière uit het zwarte gat te klauteren, om te leren leven met je eigen tekortkomingen en een weg te vinden in het moeras van verleidingen.

Joey oordeelt rücksichtslos over zijn eigen zwaktes, hij spaart zichzelf geen seconde en doet dat ook nog eens met zoveel gevoel voor humor dat het lachen je niet vergaat.

Dat maakt hem tot een voorbeeld voor velen, maar vooral tot een vriend met wie ik hopelijk nog heel veel tv-uitzendingen mag maken of een biertje kan drinken. Nou, een biertje is in zijn geval misschien niet zo'n heel goed idee!

Rob Kamphues

America

Joey Litjens is de naam. Geboren en getogen in America, met een c, een dorpje in Noord-Limburg. Op 8 februari 1990 zie ik het levenslicht als derde kind na mijn zeven jaar oudere broer Emile en mijn zus Carol, die vier jaar ouder is. Lang na mij komen er nog twee zusjes, Jennifer en Jazlyn, maar in mijn vroege jeugd, tot mijn twaalfde, zijn we dus een gezin met drie kinderen en mijn ouders.

Mijn vader is ook in America opgegroeid, in een gezin met twaalf kinderen. Hij is grondwerker en machinist, een man van hard werken en de handen uit de mouwen steken.

Mijn moeder komt uit Kronenberg, een dorp verderop. Haar familie kweekte champignons, en haar vader was in de jaren zestig een van de eersten die begonnen met het conserveren van voeding. Hij reed naar Duitsland en België om appels, peren, augurken, komkommers en meer te kopen, die hij vervolgens inblikte en ging verkopen in een eigen winkel.

Zo is hun eerste supermarkt ontstaan, de Phicoop Cash & Carry, met 'Phi' van mijn moeders familienaam Philipsen. Het zijn zes filialen geworden, die later tot de eerste Jumbo's van Nederland behoorden.

Mijn vader is echt een enorme motorsportfan. Hij houdt van alles wat hard gaat. Autocross, motorcross, wegraces, het maakt niet uit, hij is overal fan van.

Voor mij is het begonnen met buitenspelen. Van een drie-

wielertje naar een crossfietsje, en van daaraf naar dingen met een motor erin.

Naast zijn werk als grondwerker sleutelt mijn vader voor vrienden en kennissen aan auto's en zo verdient hij bij als een beunhaas. En van autosleutelen is het gaandeweg de autocross geworden, waar hij en mijn ooms ook zelf aan meedoen.

Zo raak ik al van jongs af aan besmet met het motorsportvirus. Als baby lig ik met een volle luier voor de televisie waarop we iedere zondag naar de *Motorrennen* op de Duitse televisie kijken. En later ga ik mee als we met de camper naar de circuits gaan, waar mijn vader meedoet aan de autocross. Hij is begonnen met een Subaru en heeft daarna een Lancia Delta Integrale. Die Lancia gaat in het begin vaak kapot, maar nadat hij ontdekt waar dat aan ligt wint hij bijna alles. Op de baan is hij een killer.

Het leven rond de camper op de circuits kan ik me nog heel helder voor de geest halen. Langs de hekken van de baan onder de luidsprekers. De muziek die daaruit komt is 'Rhythm is a dancer' van Snap.

Met mijn broer speel ik de autocross na met speelgoedautootjes. Hij is veel ouder dan ik en maakt nóg mooiere baantjes. Ik kijk dan ook naar hem op, maar geniet tegelijk van de tijd die we samen doorbrengen.

Als we niet op de autocrossbaan zijn, dan ben ik thuis bij mijn vader die aan het sleutelen is in de garage. Ik móét daarbij zijn, altijd. Ik heb laatst foto's van die tijd gezien. Overal waar mijn vader is, ben ik. Heel bizar. Het is bijzonder en mooi als je dat na dertig jaar terugziet. Het raakt me dat ik dat niet meer mag delen met hem.

In de zomer spelen we altijd buiten en mijn broer en ik hebben het geluk dat we een grote tuin hebben. Als ik net drie ben krijgt hij zijn eerste crossmotortje, een Yamaha PW50.

Ik mag er na een paar maanden ook op rijden, in het begin met zijwieltjes. Ik vind dat niks, want die zijwieltjes buigen niet mee. Ik ga dus net zo lang hangen totdat die wieltjes omhooggaan. De allereerste middag rij ik over de poot van onze Duitse herder, die daardoor breekt. En dat vergeet hij niet, want als ik zes ben pakt hij me terug. Hij speelt dan met de rieten mand van onze kat, wat hij niet mag. Als ik de mand weghaal bijt hij mij in mijn hoofd, wat mij 32 hechtingen en mijn eerste littekens oplevert.

Mijn vader laat het mij proberen zonder zijwieltjes en ik ben daarna niet meer te stoppen. Ik rij eindeloos mijn rondjes rond het huis en de grote treurbeuk die we hier in de tuin hebben staan.

Ik krijg op mijn vierde ook een crossfietsje, ook eerst met zijwieltjes. Ik kan er geen snelheid mee maken. Op de PW50 rijden is dan ook veel mooier dan gewoon fietsen. Ik heb dan wel mijn vader of mijn broer nodig om die te starten.

Ze hebben voor mij een schroef in het gashendeltje gedraaid, zodat ik die niet volledig open kan draaien. Ik zeur dan bij mijn vader dat ik meer gas wil, want ik heb meer snelheid nodig om te sturen.

Uiteindelijk krijgt mijn broer een 80cc crossmotor, waarmee hij telkens vol gas langs de beek achter ons huis rijdt. De PW50 komt dus vrij, zodat ik kan doen wat ik het liefst doe: rijden, rijden en nog eens rijden.

Ik bedenk ook al snel een baantje om op te crossen. Altijd langs het huis, want daar kun je vol gas, en dan om de boom slingeren en bochtjes maken. En als ik even niet op het mo-

tortje kan rijden, dan doe ik hetzelfde op mijn crossfietsje. De motorgeluiden, ook van het schakelen, maak ik er dan gewoon zelf bij. En als het te koud is in de winter, sleutel ik met mijn vader in de garage en help met gereedschap aangeven.

Ik ga naar basisschool De Wouter in America. Op maandagochtend vraagt de juffrouw dan altijd wat we gedaan hebben in het weekend. Dan vertel ik trots hoe ik geracet heb op mijn motor. Ik schep ook op dat ik salto's en backflips heb gedaan, wat helemaal niet zo is. Ik wil gewoon indruk maken.

Ik zeg ook dat ik de races heb gewonnen, ik zie dat echt helemaal voor me. Ik zie mijzelf al die stunts al doen, maar ik verzin het allemaal.

Later word ik daar ook om gepest. Mijn klasgenoten weten donders goed dat ik nog helemaal geen wedstrijden rij, maar dat ik in mijn uppie in de tuin speel met mijn motor en mijn fietsje. Ik ben in feite gewoon een klein opdondertje met een grote bek.

Ik vind het wel leuk om naar school te gaan en heb ook een paar vriendjes waar ik mee optrek en speel. We spelen veel mij bij thuis, bijvoorbeeld met mijn K'nex en Lego. Ik wil ook graag met ze in de garage spelen, maar daar hebben mijn vriendjes minder zin in. Ik stook ze wel op om te gaan fietscrossen en wedstrijdjes te rijden, want ik weet dat ik toch wel win. Ik weet namelijk hoe ik moet inhalen.